

svaret på hr. Steen Gades spørgsmål om den iranske hjælp til Syddlibanon, men her drejer det sig om, hvorvidt Europa er der, og om Europa ses. Vi drøftede det med Solana, da han var her i byen i går, og jeg går ud fra, at hr. Steen Gade også havde mulighed for det i løbet af dagen.

Hr. Skibby spørger, om Iran vil forsøge at levere våben ad søvejen, og jeg er glad for, at hr. Steen Gade, tror jeg det var, igen understregede vigtigheden af det sømilitære. Nogle har jo talt om at overflytte soldater fra Irak osv. Jeg ved godt, at der er nogle partier, der er imod, at vi er i Irak, men lad det ligge.

Hr. Steen Gade var inde på noget meget vigtigt, nemlig at det sømilitære faktisk er væsentligt, og det er også mit svar til hr. Skibby, for det er jo her, der er størst risiko for, at tingene kan komme ind. Grænsen mellem Syrien og Libanon tror jeg nok skal blive bevogtet, og der er jo også forhandlinger i gang om det. Der er et stort landmilitært kontingent, der vil holde øje med det, der er jo 15.000 libanesiske styrker, og der er også ca. 10.000 FN-tropper.

Men på havsiden, på søsiden er der jo ikke noget, og det vil sige, at det vil være utrolig let at skibe våben ind ad søvejen. Jeg tror, der er en 250 km lang sølinje, så hvis kysten ligger ubevogtet, er der selvfølgelig en stor risiko for, at den bliver brugt, når der er så stor fokus på, at der ikke må ske noget på landevejene. Det er jo også derfor, Israel siger, at de først vil hæve deres søblokade, når der kommer et maritimt bidrag.

Derfor har vi faktisk – igen til dem, der mener, at vi ikke handlede hurtigt nok – sagt fra starten, at vi kan levere et sømilitært bidrag. Jeg tror såmænd egentlig, vi var de første, der overhovedet tilbød et sømilitært bidrag, og under sikkerhedsrådsmødet i New York meddelte jeg FN, at hvis resolutionen gik igennem, ville vi tilbyde et sømilitært bidrag, fordi jeg opfattede kyststrækningen som akilleshælen. På det tidspunkt i forhandlingerne talte man kun om landstyrker, men vi har altså tilbudt det.

Så kommer spørgsmålet, om den logistiske støtteenhed på Cypren er relevant, hvis der nu ikke bliver brug for korvetten. Nej, hvis der ikke bliver brug for korvetten, vil der være brug for færre på Cypren, for så er der brug for en mindre støtteenhed.

Bruttoudgifterne på årsbasis kan jeg ikke give oplysning om her på stedet – ikke fordi jeg ikke kan regne dem ud, men fordi de afhænger af FN-refusionen, og FN-refusionen er jo ikke aftalt

og afgjort endnu. Derfor er det tal, som står i beslutningsforslaget, rigtigt, for derfra skal vi jo senere fratække FN-beløbet, og det er ukendt, hvor stort det bliver. Vi kan arbejde mere præcist videre med det i udvalget, men det er altså det svar, jeg kan give i dag, for vi kender ikke FN-refusionen.

Enhedslisten tror jeg at jeg har svaret undervejs, og hr. Steen Gade har jeg også svaret, så jeg er egentlig igennem. Men jeg vil bare i al almindelighed sige om Enhedslistens antiisraelske politik: Skal man svigte Libanon, bare fordi man ikke kan lide Israel? Det forekommer mig ikke særlig logisk. Men det vigtige i dag er jo, at alle partier og alle folketingsmedlemmer minus seks tager FN's appel alvorligt og tager ønsket om at støtte et frit, selvstændigt og fredeligt Libanon alvorligt, og det takker jeg meget for.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til udenrigsministeren. Først fra hr. Rune Lund.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

At Enhedslisten skulle være antiisraelsk er altså noget af det værste vi, jeg har hørt i denne Folketingsal indtil nu.

Kl. 11.20

Enhedslisten er ikke antiisraelsk. Vi går ind for en tostatsløsning, som bygger på, at palæstinsere og israelere lever i fred med hinanden, i respekt for hinanden og i demokratiske stater. Det er vores vision, det er det, vi kæmper for, og det bygger på FN's resolutioner. Det er da rigtigt, at vi ikke går ind for, at Israel fører angrebskrige, at Israel bruger overdreven magt anvendelse, og at Israel har besat områder, som de ikke må besætte, og som er ulovligt besat ifølge international lov. Men det er jo ikke antiisraelsk politik, det er ganske almindelig fornuft.

Men det, som jeg godt kunne tænke mig at spørge udenrigsministeren om, er: Hvordan vil udenrigsministeren sikre, at det her ikke bare bliver en pause i krigshandlingerne, men at det bliver noget, som fører til en reel fredsproces? Her synes jeg altså, at når man kigger på våbenembargo over for Hizbollah, må man også kigge på en våbenembargo over for Israel og Israels muligheder for at forsyne sig med f.eks. klyngebomber. Er det noget, som kunne indgå i noget, der ville føre frem mod en fredsproces, eller har udenrigsministeren andre tanker?